ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Για την πολιτική Συμμαχιών

Η εξελισσόμενη διεθνής καπιταλιστική κρίση και η κανιβαλική αστική πολιτική που τη συνοδεύει δημιουργεί ανακατατάξεις και σημαντικές αλλαγές στις κοινωνικές τάξεις και τα κοινωνικά στρώματα.
Τα μεσαία στρώματα της πόλης και του χωριού καταποντίζονται και οδηγούνται στις γραμμές της εργατικής τάξης κουβαλώντας μαζί τους, όλες τις ψευδαισθήσεις και τις αυταπάτες που έχουν για τη θέση τους μέσα στον καπιταλισμό.

Η εργατική τάξη, ιδίως των ανεπτυγμένων καπιταλιστικά χώρων, αλλάζει τρόπο ζωής εξαιτίας της ασκούμενης πολιτικής, των εκατομμυρίων μεταναστών που μετακινούνται κατά καραβάνια λόγω των ιμπεριαλιστικών πολέμων, του προβλήματος του νερού και της φτώχειας. Μετατρέπεται για πρώτη φορά παγκοσμίως σε πλειοψηφική δύναμη, αλλάζοντας εσωτερικά και η ίδια.

Οι αλλαγές στη διάρθρωση την καπιταλιστικών κοινωνιών δημιουργούν ένα πρωτοφανές και ποικιλόμορφο προλεταριάτο. Αυτή η βασική διαπίστωση οδηγεί αβίαστα στο συμπέρασμα πως γίνεται όσο ποτέ άλλοτε αναγκαία μια μετωπική πολιτική τόσο σε πολιτικό όσο και σε κοινωνικό επίπεδο, που θα επιδιώκει να συνενώνει αυτή την σύγχρονη εργατική τάξη, και εν τέλει θα την εντάσσει στο επαναστατικό σχέδιο. Το κοινωνικοπολιτικό μέτωπο αποτελεί επομένως μια στρατηγικής σημασίας επιλογή, έναν μονόδρομο και όχι μια επιλογή για τις εκλογικές μάχες.

Στην πραγματικότητα το μέτωπο εργατικής πολιτικής ξεκινά ως αντικαπιταλιστικό στη μάχη εντός του καπιταλισμού και εναντίον του, για ουσιαστικές κατακτήσεις -φωτεινούς φάρους και μέτρο του κινήματος- μετασχηματίζεται σε επαναστατικό μέτωπο με την έκρηξη της επανάστασης και μετεξελίσσεται σε σοσιαλιστικό – κομμουνιστικό καθώς η κοινωνία θα πραγματοποιεί τα άλματα.

Αυτοί οι μετασχηματισμοί και οι μετεξελίξεις του μετώπου συνεπάγονται διαφορετικές κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις που το απαρτίζουν.

Συνεπάγονται επομένως και κυρίως και την αντίστοιχη πολιτική ετοιμότητα και προετοιμασία από τους πρωτοπόρους επαναστάτες κομμουνιστές, που θέλουν να οδηγήσουν την κούρσα της μεγάλης ανατροπής.

Στη φάση π.χ. της επανάστασης, το μέτωπο στην πολιτική του έκφραση θα αποτελείται από τα πολιτικά κόμματα που είναι με την επανάσταση, ενώ πριν, στην περίοδο του αντικαπιταλιστικού αγώνα, όπου βρισκόμαστε τώρα, πολιτικά το μέτωπο θα συμπεριλαμβάνει και διαφορετικές δυνάμεις, ως πεδίο συνάντησης και μετασχηματισμού των πιο μαχητικών ρεφορμιστικών τάσεων.
Όμως ο μετασχηματισμός των πιο μαχητικών ρεφορμιστικών τάσεων δεν γίνεται ούτε ευθύγραμμα ούτε ακαριαία. Απαιτεί εκτός άλλων, την ύπαρξη πολιτικής συμμαχιών όχι μόνο από «κάτω», αλλά και από «πάνω».

Οι δυνάμεις αυτές έχουν διαφορετικά επίπεδα πρόσληψης της πραγματικότητας και διαφορετικά σχέδια ανατροπής της υπάρχουσας κατάστασης. Υπάρχουν ημισυνειδητά ρεύματα που φτάνουν ως τη μέση τη μάχη ενάντια στην Ευρωπαϊκή Ένωση καθώς αυτή αποκαθηλώνεται και αποκαλύπτεται πλέον στα μάτια του λαού, υπάρχουν και δυνάμεις που φτάνουν τον αγώνα ως την έξοδο από το ευρώ και την ευρωζώνη για «να ανακτήσει η χώρα τη νομισματική της κυριαρχία».

Με τις δυνάμεις αυτές πρέπει να βρούμε κοινά βήματα στους αγώνες ενάντια στην προωθούμενη πολιτική της δικομματικής κυβέρνησης ΝΔ- ΠΑΣΟΚ και της ευρωαμερικάνικης τρόικα.
Με τις δυνάμεις που αφήνουν ανοιχτό, έστω ασαφώς, το πολιτικό μέτωπο, ενάντια όχι μόνο στην κανιβαλική πολιτικής της ΕΕ , αλλά και ενάντια συνολικά στο ιμπεριαλιστικό μηχανισμό της ΕΕ, επιβάλλεται να συνάψουμε πολιτική συμμαχία τακτικού περιεχομένου.

ΕΙΔΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ

Δυστυχώς στο πρόβλημα δεν δίνει ουσιαστική και τελεσφόρα απάντηση η εισήγηση της Π.Ε. του ΝΑΡ στο πανελλαδικό σώμα.

Οι θέσεις αναφέρουν: «Κέντρο της προσπάθειας είναι η «από τα κάτω συσπείρωση» του μαχόμενου δυναμικού του κινήματος και της αριστεράς. Επιδιώκουμε να οργανωθεί το

δυναμικό αυτό σε αντικαπιταλιστικές κινήσεις, σε ταξικές συσπειρώσεις, με κάθε δυνατή μορφή και συμβάλλουμε οι συγκροτήσεις αυτές να έχουν ένα απαραίτητο πολιτικό πλαίσιο αγώνα για ανατροπή της κυρίαρχης πολιτικής και διαχωρισμού από πολιτική διαχείρισης. Προωθούμε «θεματικές» πρωτοβουλίες κοινής δράσης και μετωπικής παρέμβασης σε κρίσιμα πεδία και ζητήματα της πολιτικής πάλης, όπως η πρωτοβουλία για το χρέος (που προωθεί η ΑΝΤΑΡΣΥΑ), αλλά και κατά του πολέμου, για τα δημοκρατικά δικαιώματα, ενάντια στο «νέο 330» κλπ. Στις πρωτοβουλίες αυτές επιδιώκουμε να συσπειρώσουμε όσες περισσότερες δυνάμεις συμφωνούν με το αναγκαίο περιεχόμενο παρέμβασης. Επιχειρούμε να δοκιμάσουμε μορφές κοινής συνολικής πολιτικής δράσης όλης της εκτός των τειχών αριστεράς και όποιων διαφοροποιήσεων από ΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ, με την μορφή «Συντονισμού», ο οποίος θα παρεμβαίνει στα παραπάνω πεδία και συνολικά ».

Το παραπάνω δείχνουν, ως να μην έχει αλλάξει σχεδόν τίποτε, σε σχέση με την αποτυχημένη προσπάθεια της μετωπικής πολιτικής. Οι θέσεις κάνουν μισό βήμα, εισάγοντας την «πολιτική συνεργασία» διατηρώντας όμως και την προϋπάρχουσα «μετωπική συμπόρευση». Επί της ουσίας δεν κατανοούν τη διαλεκτική σχέση του από τα «πάνω» και από τα «κάτω» και γι αυτό εξάλλου το ΝΑΡ ταλαντώνεται ανάμεσα στο «πάνω» και στο «κάτω». Σε αυτή τη φάση δείχνουν την ίδια με πριν ανεξήγητη, αναιτιολόγητη και από τα «πάνω» σαφή προτεραιότητα στην «από τα κάτω συσπείρωση του μαχόμενου δυναμικού του κινήματος και της αριστεράς.» Υιοθετούν την άποψη ότι οι «συμφωνίες στα χαρτιά δεν λένε τίποτε, αν δεν έχει προηγηθεί συνεργασία στο κίνημα.» Δηλαδή, σύμφωνα με αυτή τη λογική, πρώτα δημιουργήθηκε από τα «κάτω» η εθνική αντίσταση και ...ύστερα δημιουργήθηκε το ΕΑΜ. Λες και ξεχνάμε ότι ο Λένιν είχε σταθερή απεύθυνση στους «πάνω» που συνοδεύονταν με μόνιμη δράση των «κάτω». Όχι πρώτα το ένα και ύστερα το άλλο.

Η κοινή δράση υπήρχε και υπάρχει ήδη στην πράξη σε επιμέρους θέματα με κάποιες δυνάμεις. Αλλά ο στόχος της κοινής δράσης, απ ότι έδειξε η πράξη, δεν μπορεί να εμπνεύσει ούτε να δώσει ουσιαστικά συνολική πολιτική ώθηση. Οι διαδικασίες της «μετωπικής συμπόρευσης» απέτυχαν γιατί ο ίδιος ο όρος είναι «θολός». Αποτελούσε και αποτελεί διατύπωση όπου κάθε δύναμη δίνει διαφορετική ερμηνεία και περιεχόμενο. Άλλες ήθελαν και θέλουν ένα απλό «φόρουμ διαλόγου και κοινής δράσης» (ΣΕΚ,ΟΚΔΕ ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ), άλλες πίστευαν και πιστεύουν ότι τώρα μπορεί να γίνει ένα «μέτωπο» (ΑΡΑΝ,ΑΡΑΣ) και άλλες που ταλαντεύονταν και ταλαντεύονται (ΝΑΡ).

Όμως αυτό που απαιτείται σήμερα, στον παρόντα πολιτικό χρόνο και όχι αργότερα, ή όποτε να ναι, είναι μια «αριστερή πολιτική συμμαχία για την ανατροπή» που:

ι) θα έχει προγραμματικές, αλλά και πρακτικές δεσμεύσεις,
ιι) θα δρα συμμαχικά διατηρώντας η κάθε πολιτική δύναμη την οργανωτική της αυτοτέλεια και τη δυνατότητα να παλεύει και να προβάλλει αυτοτελώς το δικό της συνολικό πολιτικό πρόγραμμα,
ιιι) θα δρα μετωπικά χωρίς ακόμη να είναι μέτωπο. Το μέτωπο απαιτεί πολύ πιο αναβαθμισμένη προγραμματική συμφωνία και κοινά όργανα από πάνω μέχρι κάτω. Κάτι τέτοιο, τώρα, δεν είναι εφικτό και θα υπονόμευε την ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Με αυτό το σκεπτικό πρέπει άμεσα να απευθυνθούμε σε όλους τους αγωνιστές που απομακρύνονται από τον ΣΥΡΙΖΑ, απογοητευμένοι από την απροκάλυπτη δεξιά μετατόπισή του. Στις δυνάμεις που συνειδητοποιούν την αδιέξοδη πολιτική του ΚΚΕ. Σε κάθε οργανωμένη δύναμη της αριστεράς που, από διαφορετική αφετηρία, προσεγγίζει τη λογική αυτή. **Αν η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν προωθήσει μαχητικά και ενιαία αυτή τη γραμμή, θα σκορπίσει στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Γι αυτό το ΝΑΡ για την κομμουνιστική απελευθέρωση πρέπει να συνειδητοποιήσει την κρισιμότητα της κατάστασης και του πολιτικού χρόνου. Να σταματήσει τις ταλαντεύσεις και τις αμφισημίες που φανερώνουν, στην καλύτερη περίπτωση, έλλειψη τόλμης και αυτοπεποίθησης.**

Θέλοντας να συμβάλλω στον προβληματισμό του κομματικού σώματος του ΝΑΡ, αλλά και της 3ης επερχόμενης συνδιάσκεψης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ επιτρέψτε μου να εκφράσω την άποψη μου για το περιεχόμενο της συμφωνίας σε ορισμένα κρίσιμα ζήτημα, στο καθαυτό πολιτικό επίπεδο, σε αυτό που λέμε (σχηματικά και λανθασμένα) από τα «πάνω»:

α) **Η Πολιτική συμφωνία ταχτικού περιεχομένου πρέπει να περιέχει αυτούσια όλα τα αιτήματα – στόχους πάλης του προγράμματος της ταχτικής μας;**

Κατηγορηματικά όχι. Η άποψη αυτή είναι λανθασμένη και προσδίδει στο πρόγραμμα της ταχτικής μας χαρακτηριστικά φετιχισμού. Το βασικό είναι η γενική κατεύθυνση του προγράμματος της συμφωνίας να έρχεται σε σύγκρουση και ρήξη με τις επιλογές της κυβέρνησης του ΔΝΤ, της ΕΕ και του κεφαλαίου. Να μην εμπεριέχει ασάφειες και πολιτικές αοριστίες οι οποίες δημιουργούν συγχύσεις. Το κυριότερο είναι οι συνολικοί στόχοι του προγράμματος να επικοινωνούν με τις αγωνιστικές διαθέσεις των εργαζομένων που θα αντιστέκονται και θα διεκδικούν κατακτήσεις απέναντι στην επίθεση του κεφαλαίου, χωρίς ακόμη να θέλουν ή να μπορούν να βγουν έξω από τα πλαίσια του συστήματος.

β) **Είναι σωστό στην πολιτική συμφωνία το ζήτημα της υλοποίησης του**

προγράμματός της, να απαντιέται με το εν μέρει σωστό, πλην όμως ελλιπές, «θα τα επιβάλλει το κίνημα με την πάλη του» και να μένει αναπάντητο, λόγω των διαφορετικών απόψεων των συμμάχων, ποια κυβέρνηση θα τα υλοποιήσει;

Κατηγορηματικά όχι. Κατά τη γνώμη μου επιβάλλεται μέσα στη συμφωνία να αναφέρονται οι διαφορετικές απόψεις για το ζήτημα της εξουσίας και της κυβέρνησης, με την ίδια επισήμανση όπως παραπάνω: «Αυτός που κρίνει και τελικά αποφασίζει είναι το ίδιο το εργατικό κίνημα, ως το βασικό πεδίο άσκησης εργατικής πολιτικής και επιβολής του δίκαιου των εργαζομένων και της νεολαίας.»

Δυο, ακόμα, κρίσιμα ζητήματα που πρέπει να ξεκαθαρίζονται: Πρώτο ότι η συμμαχία επιδιώκει τη συγκρότηση ενός εργατικού-λαϊκού κινήματος και μετώπου ανατροπής της επίθεσης του κεφαλαίου, το οποίο θα παίξει καθοριστικό ρόλο στις πολιτικές εξελίξεις για την ανατροπή της κυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ και της πολιτικής της. Και δεύτερο, ότι το πρόγραμμα ενδεχόμενης «αριστερής» ή «εθνικής σωτηρίας», ή όπως αλλιώς κι αν λέγεται, κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ, αυτοδύναμη ή με συνεργασία, αποτελεί πρόγραμμα διαχείρισης του μνημονιακού «κεκτημένου», της ΕΕ και του ΝΑΤΟ, που μας βρίσκει στη βασική του πολιτική λογική και κατεύθυνση, αντίθετους. Γι αυτό δεν στηρίζουμε και δεν συμμετέχουμε σε μια τέτοια κυβέρνηση. Στηρίζουμε όμως κάθε μέτρο υπέρ των εργατικών λαϊκών συμφερόντων, κρατάμε το ρόλο της πολιτικής, αριστερής, ανατρεπτικής αντιπολίτευσης με στόχο την επιβολή ρηγμάτων και κατακτήσεων που θα βελτιώνουν τη θέση των εργατικών λαϊκών στρωμάτων με βασικό όπλο πάλης το μαζικό λαϊκό εξωκοινοβουλευτικό αγώνα, σε συνδυασμό και με την αναγκαία κοινοβουλευτική εκπροσώπηση της συμμαχίας.

γ) **Πως πρέπει να αντιμετωπίσουμε το θέμα της ΕΕ;**

Επειδή έγινε, γίνεται και θα γίνει μεγάλη κουβέντα, για το θέμα της ΕΕ καταθέτω την άποψή μου για το πως θα έπρεπε να τεθεί το θέμα στο πλαίσιο της συμμαχίας με άλλες δυνάμεις. Θα μπορούσε να λέει τα εξής: «Ειδικότερα στα πλαίσια της υπεράσπισης του κοινού προγράμματος και με βάση τη συμφωνία μας ότι η ΕΕ είναι ένα σύστημα ιμπεριαλιστικής ενοποίησης που δεν αλλάζει ούτε μεταρρυθμίζεται και ότι, ειδικά σήμερα, η ΕΕ και το ευρώ μεταλλάσσονται σε ακόμη πιο βάρβαρη «φυλακή των λαών» προβάλλουμε και υπερασπίζουμε το κοινό σύνθημα «Υπάρχει άλλος δρόμος – Σπάμε τα δεσμά (ή σπάμε τις αλυσίδες) του ευρώ και της ΕΕ». Κάτω από αυτό τον κοινό στόχο, κάθε πολιτική δύναμη και ανένταχτος αγωνιστής στο πλαίσιο αυτής της συμμαχίας, αλλά και στο πλαίσιο της ιδεολογικής και πολιτικής αυτοτέλειας κάθε δύναμης, έχουν την υποχρέωση και το δικαίωμα να προβάλλουν δημόσια τις υπαρκτές διαφορετικές θέσεις τους (π.χ και ανάλογα με τις απόψεις της κάθε

οργάνωσης) για «αντικαπιταλιστική διεθνιστική αποδέσμευση από το ευρώ και την ΕΕ», για «άμεση έξοδο από το ευρώ και ρήξη με την ΕΕ», για «άμεση έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ», για «έξοδο από την ΕΕ των μονοπωλίων, για τη διάλυσή της, για τις Σοσιαλιστικές πολιτείες της Ευρώπης.» Αυτός που κρίνει και τελικά αποφασίζει είναι το ίδιο το εργατικό κίνημα, ως το βασικό πεδίο άσκησης εργατικής πολιτικής και επιβολής του δίκαιου των εργαζομένων και της νεολαίας.»

δ) **Είναι σωστό να προτείνεις μια τακτικού πολιτικού περιεχόμενου συμφωνία η οποία να κάνει μια γενική και ασαφή αναφορά σε έννοιες όπως η επανάσταση ή ο σοσιαλισμός;**

Κατά τη γνώμη μου, αποτελεί σοβαρό λάθος να γίνεται γενικόλογη αναφορά σε τέτοιες έννοιες όταν δεν υπάρχει κοινή αντίληψη και ο καθένας τις ερμηνεύει όπως θέλει. Όμως, εξ ορισμού, δεν μπορεί να υπάρχει κοινή αντίληψη γι' αυτά τα ζητήματα, γιατί η συμφωνία που επιδιώκουμε είναι «τακτικού» και όχι «στρατηγικού» περιεχομένου. Αυτοκριτικά εξετάζοντας τα πράγματα, πρέπει να παραδεχτούμε ότι στο κείμενο που προτάθηκε για τη «συμπόρευση» υποπέσαμε στο ίδιο λάθος για το οποίο κάναμε κριτική (σωστά) στο ΚΚΕ σχετικά με την έννοια της λαϊκής εξουσίας (μέχρι πριν το 19 Συνέδριο). Όπου, σύμφωνα με το ΚΚΕ η λαϊκή εξουσία ήταν για το ίδιο η σοσιαλιστική εξουσία, ενώ για τους συμμάχους του θα μπορούσε να ήταν κάτι άλλο, αφού η κάθε δύναμη θα διατηρούσε τη δική της αντίληψη για το χαρακτήρα της εξουσίας. Τότε όμως ποιος ήταν, κατά το ΚΚΕ, ο στόχος δημιουργίας του; «Το Μέτωπο από την αρχή της συγκρότησής του πρέπει να προβάλει μια γενική ιδέα για το πρόβλημα της εξουσίας». Κάπως έτσι, ή περίπου έτσι κι εμείς, με τις γενικόλογες αναφορές στο σοσιαλισμό που εμπεριέχονταν στο κείμενο για τη «συμπόρευση», θα λέγαμε ότι το δικό μας «Μέτωπο από τη αρχή της συγκρότησής του προσπαθούσε να προβάλλει μια γενική ιδέα για το Σοσιαλισμό»!!!

Το ΝΑΡ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν πρέπει να φοβηθούν. Η συγκρότηση του αντικαπιταλιστικού εργατικού μετώπου περνάει υποχρεωτικά μέσα και από τις πολιτικές συμμαχίες. Η συμμαχία και η κοινή πάλη των επαναστατικών αντικαπιταλιστικών δυνάμεων μαζί με τις μισοσυνειδητές, μισοεπαναστατικές και ρεφορμιστικές δυνάμεις στο πλαίσιο της πολιτικής συμμαχίας ενάντια στον κοινό εχθρό, μαζί με την ταυτόχρονη γόνιμη συναγωνιστική και συντροφική κριτική, την ανοιχτή και δημόσια αντιπαράθεση σε αυτά που διαφωνούμε, και με την προϋπόθεση της πολιτικής και οργανωτικής αυτοτέλειας της κάθε πολιτικής δύναμης, θα είναι το πεδίο που φιλοδοξούμε, κάτω από την ηγεμονία των επαναστατικών μας ιδεών να μετασχηματίζονται οι συνειδήσεις των αγωνιζόμενων ανθρώπων.

Γιατί, όπως αναφέρει ο Χάουαρντ Ζιντ:

“Υπάρχει μια τάση να θεωρούμε πως αυτό που βλέπουμε στην παρούσα στιγμή είναι κι αυτό που θα συνεχίσουμε να βλέπουμε. Ξεχνάμε όμως πόσο συχνά αιφνιδιαστήκαμε από τις αναπάντεχες καταρρεύσεις θεσμών, από εκπληκτικές αλλαγές στη σκέψη των ανθρώπων, από απρόσμενες εξεγέρσεις ενάντια σε τυραννίες, από την ταχεία καθίζηση συστημάτων εξουσίας που έμοιαζαν ανίκητα”.

Οι μάχες που έχουμε μπροστά μας θα ναι ακόμα πιο δύσκολες.
Ας προετοιμαστούμε λοιπόν.

Γάτσιος Βασίλης, μέλος Π.Σ.Ο ΑΝΤΑΡΣΥΑ